

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਸਬੰਧ, ਇਹ ਛਾਉਣੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।"

ਰਾਜੇਸ਼ਵਰ
ਪਰਸ਼ਾਦ
ਵੀ.
ਬੰਸੀ ਲਾਲ

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਤ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 1949 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ III ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਛਾਉਣੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਕਾਨਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਦੁਲਟ,
ਜੇ.

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ, ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.,- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.

ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ

ਅੱਗੇ ਸਈਅਦ ਜਾਫਰ ਇਮਾਮ ਅਤੇ ਕੇ. ਸੁਬਾ ਰਾਓ, ਜੇ.ਜੇ.

ਜੇਠਾਨੰਦ ਬੇਤਾਬ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ (ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ), -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1957 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 185।

ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸੋਧ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XLVIII) - ਦਾ ਉਦੇਸ਼- ਸੈਕਸ਼ਨ 4- ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ- 1949 ਦੇ ਐਕਟ XXXI ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਐਕਟ (1935 ਦਾ XVII) ਸੈਕਸ਼ਨ 6 (I-ਏ) ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ- 1949 ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ XXXI 1952 ਦੇ ਐਕਟ XLVIII ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ- ਸੈਕਸ਼ਨ 6 (I-A)- ਕੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ (1897 ਦਾ X) - ਧਾਰਾ 6-ਏ - ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ- "ਟੈਕਸਟ"- ਦਾ ਅਰਥ-ਇੰਡੀਅਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ (1885 ਦਾ XIII) - ਧਾਰਾ 20- ਕੀ 1949 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ XXX I ਦੁਆਰਾ 1933 ਦੇ ਐਕਟ XVII ਵਿੱਚ ਜੋੜੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 6 (I-ਏ) ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

1959

ਸਤੰਬਰ,15

ਹੈਲਡ, ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ, 1952 ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਲੋੜੇ ਐਕਟਾਂ ਅਤੇ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡੈਂਡ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧ ਰਹੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1949 ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਹੈਲਡ, ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ 1897 ਦੀ ਧਾਰਾ 6-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1949 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਐਕਟ, 1933 ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6 (I-ਏ) ਪਾ ਕੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6-ਏ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਬਦ "ਟੈਕਸਟ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਵਿਸ਼ਾ ਜਾਂ ਥੀਮ"। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਥੀਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਬੇਲੋੜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ, "ਟੈਕਸਟ" ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, 1949 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਐਕਟ, 1933 ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਧਾਰਾ 6(I-ਏ) ਨਾ ਤਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ, 1884 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਬਕਸ਼ ਬਨਾਮ ਕੈਲੇਡੋਨੀਅਨ ਪ੍ਰੈਸ (1) ਅਤੇ ਕੌਂਸਲ ਬਨਾਮ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਮਿਟਡ, (2) ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ, ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ

ਅਤੇ ਨਿਰਭਰ; ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਰਭਜਨ ਕੌਰ (3) ਅਤੇ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਰਨੈਲ ਕੌਰ (4) ਨੇ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਸਰਕਟ ਬੈਂਚ) ਦਿੱਲੀ ਦੇ 6 ਦਸੰਬਰ, 1955 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 29 ਜੁਲਾਈ, 1955 ਦੇ 1955 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 122-ਡੀ ਵਿੱਚ 29 ਜੁਲਾਈ, 1955 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ, ਪਹਿਲੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ; ਦਿੱਲੀ; 1955 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 367 ਵਿੱਚ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਮੋਹਨ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇਲੂਰੀ ਉਦੈਰਥਨਮ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ਼੍ਰੀ. ਆਰ. ਐਚ. ਢੇਬਰ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਵੋਕੇਟ)।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਸੁਬਾ ਰਾਓ, ਜੇ.-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਫ ਪੰਜਾਬ (ਸਰਕਟ ਸੁਬਾ ਰਾਓ, ਜੇ. ਬੈਂਚ), ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਐਕਟ, 1933 (XVII of 1933) ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਐਕਟ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)।

ਇੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜੇਠਾਨੰਦ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਕੈਲ. 484

(2) ਐਲ.ਆਰ. 58 ਇੰਡ. ਐਪ. 259

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1955 ਪੰਜਾਬ 625

(4) 61 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 762

ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਵਿਦਿਅਕ ਪਹਿਲੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ 500 ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜੇਠਾਨੰਦ ਬੇਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ (ਹੁਣ
ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ: (1) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਨਾ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ (2) ਜੇਕਰ ਏ ਸੀਟੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਧਾਰਾ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਥਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਜ਼ਾ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਮਾਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਾਦ ਇੱਕੋ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਹੋ ਗਏ। ਦਲੀਲ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: 1933 ਦੇ ਐਕਟ XVII ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਖਾਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1949 (1949 ਦਾ XXXI) ਦੁਆਰਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "1949 ਐਕਟ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧ ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ XLV III) ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "1952 ਐਕਟ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਥਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਵਿਗਾੜ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਮੰਨਣਯੋਗ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਪਰ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਸਲ ਤਰਕ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਦੀ ਬਜਾਏ ਏ ਸੀਟੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 6(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲੇ ਅਪਰਾਧ 'ਤੇ ਅਧਿਕਤਮ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸਿਰਫ਼ ਜੁਰਮਾਨਾ ਸੀ ਜੋ 100 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕਿ ਧਾਰਾ 6(1) ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। -ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 6(1) ਵਿੱਚ "ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਉਪਕਰਣ" ਸ਼ਬਦ "ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ

ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ" ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹਨ - ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੰਗਤਤਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਡਿਫਾਲਟ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜੇਠਾਨੰਦ
ਬੇਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
(ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)
ਸੁਬਾ ਰਾਓ
ਜੇ.

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ:

ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਐਕਟ, 1933।

ਸ. 3: ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਉਪਕਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ. 6 (1) : ਜਿਸ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਉਪਕਰਣ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਦੂਜੇ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕਿ ਢਾਈ ਸੌ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1949।

ਸ. 5. ਧਾਰਾ 6, 1933 ਦੇ ਐਕਟ XVII ਦੀ ਸੋਧ।

ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਵਿੱਚ, -

.....
(ii) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਉਪ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ:

-(1 ਏ) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਕੋਈ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ, 1952।

ਸ. 2 : ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਦੇ ਚੌਥੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ

ਸਾਲ	ਨੰ.	ਛੋਟਾ ਸਿਰਲੇਖ	ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ
1	2	3	4
1949	XXXI	ਇੰਡੀਅਨ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਐਕਟ, 1949	ਸਾਰਾ

ਸ.4. ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;

..... "

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੇ 1933 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਨੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਉਠਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 1949 ਦੇ ਐਕਟ, 1933 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦਾ ਆਮ ਉਦੇਸ਼ ਹੈਲਸਬਰੀਜ਼ ਲਾਅਜ਼ ਆਫ਼ ਇੰਗਲੈਂਡ, ਦੂਜਾ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਖੰਡ 31, ਪੰਨਾ 563 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ: -

"ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧ ਐਕਟ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬੇਲੋੜੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। "

ਖੁਦਾ ਬਕਸ਼ ਬਨਾਮ ਮੈਨੇਜਰ, ਕੈਲੇਡੋਨੀਅਨ ਪ੍ਰੈਸ (1), ਚੱਕਰਵਰਤੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਵਿਚ, ਅਜਿਹੇ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸੁਥਰਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਪੰਨਾ 486 'ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

"ਅਜਿਹੇ ਐਕਟਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਪਾਦਕੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ਼ ਕਨੂੰਨੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ, ਉਹ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਖ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਕਰਕੇ,

ਉਹਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਕੈਲ. 484

ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ, ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਅਤੇ ਸੋਧ ਕੇ ਵੀ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਐਕਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਅ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਬਸੰਤ ਸਫਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਕੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ”.

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬੇਲੋੜੇ ਐਕਟਾਂ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧ ਰਹੇ ਬੋਝ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। 1952 ਦੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ 1949 ਦੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਕਟਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ 1933 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਸਿਰਫ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਰੈਫਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧਾਂ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, "ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ"। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੀ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਐਂਡ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ, 10 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 406 ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

"ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹਨ, ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ

ਜੇਠਾਨੰਦ
ਬੇਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
(ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਜੇ.

ਜੇਠਾਨੰਦ ਬੇਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
(ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦੂਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ।"

ਇਸ ਲਈ, ਕ੍ਰੇਜ਼ ਐਨ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਅ, ਤੀਸਰੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 349 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਕਈ ਵਾਰ ਸੰਸਦ ਦਾ ਕੋਈ ਐਕਟ, ਕਿਸੇ ਸਾਬਕਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਨਵੀਂ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੀਜੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ"।

ਕੌਸਿਲ ਬਨਾਮ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੋ-ਆਪ੍ਰੋਪ੍ਰਿਟਿਵ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਲਿਮਟਿਡ (1) ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਉਕਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 267 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ: -

"ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਰੂਪ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੋਧਾਂ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਚਲਦਾ ਹੈ: "ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

(1) ਐਲ.ਆਰ. ਇੰਡ. ਐਪ. 259

ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ, ਇਸ ਲਈ, ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ; ਪੇਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਸਦੀ ਔਲਾਦ ਇਨਕੌਰਪੋਰੇਟਿੰਗ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਬਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਬਚਤ ਧਾਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਿਧਾਂਤ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨਾ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ। ”

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਐਕਟ

ਕਾਰਪੋਰੇਟਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਰਭਜਨ ਕੌਰ (1), ਅਤੇ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਰਨੈਲ ਕੌਰ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। 1952 ਦੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਕਿਸੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 (X of 1897) ਦੀ ਧਾਰਾ 6-ਏ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪਾਠ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭੁੱਲ, ਸੰਮਿਲਨ ਜਾਂ ਬਦਲ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ,

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1955 ਪੰਜਾਬ 625

(2) 61 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 762

ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੋਧ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ।”

ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 1949 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, 1933 ਦੇ ਐਕਟ XVII ਦੇ ਪਾਠ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਦੇ ਸੰਮਿਲਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 1952 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਇਸ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6-ਏ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ; ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਦਾ ਸੰਮਿਲਨ ਪਾਠਕ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦਾ ਪਾਠ, ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਵਾਕੰਸ਼ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਦਲੀਲ, ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੂਖਮ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਟੈਕਸਟ", ਇਸਦੇ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਹੈ, "ਵਿਸ਼ਾ ਜਾਂ ਥੀਮ"। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਸਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਥੀਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧ

ਜੇਠਾਨੰਦ
ਬੋਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
(ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਜੇ.

ਜੇਠਾਨੰਦ ਬੋਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ (ਹੁਣ
ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL . X III

ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਵਾਰ ਇਹ ਬੇਲੋੜੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਬਦ । ਸਾਨੂੰ, (ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਟੈਕਸਟ" ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ।

ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6-ਏ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਦਰਅਸਲ, ਉਕਤ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ । ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਿਛੋਕੜ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ । ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ, 1885 (1885 ਦਾ X III) ਧਾਰਾ (6 1-ਏ) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ, 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, 1933 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ, ਸਾਲ 1952 ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਬੇਲੋੜੀ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਸੀ । ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਅਹਾਤਾ ਗਲਤ ਹੈ । 1885 ਦੇ ਐਕਟ X III ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“ਸ. 20(1): ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਜਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਇੱਕ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ, ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।”

ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਹਨ, ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਇੱਕ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਉਪਕਰਣ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਤੇ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਗੈਰ-

ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦਾ ਸਫਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਮਾਲੀਆ ਗੁਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, 1933 ਦਾ ਐਕਟ XVII ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਯੰਤਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਾਇਰਲੈੱਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫੀ ਉਪਕਰਣ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਤਾਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਟ੍ਰਾਂਸਮੀਟਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਰਾਜ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1949 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਉਪਕਰਣ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ 1949 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ 1933 ਦੇ ਐਕਟ XVII ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ), ਜਾਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤੀ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ, 1885 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6-ਏ ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(1-ਏ) 1949 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ 1952 ਦੇ ਐਕਟ XLV III ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਬਣੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਅੱਗੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ.

ਚੰਨ ਦਾਸ ਮੁਖੀ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਜੇਠਾਨੰਦ
ਬੇਤਾਬ
ਵੀ.
ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
(ਹੁਣ ਦਿੱਲੀ
ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ)

ਸੁਬਾ ਰਾਓ ਜੇ.

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 62 ਆਫ 1958 ।

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵੇ) ਐਕਟ (1950 ਦਾ XLV) - ਸੈਕਸ਼ਨ 2- ਦੇ ਤਹਿਤ 1959
ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਤੰਬਰ,15
ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ
ਮੁੱਖਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ
ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ
ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ
ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।